

Warszawa, dnia 8 stycznia 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 732/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Beata Tymoszków

Sędziowie: SO Remigiusz Pawłowski

SR del. Justyna Dołhy (spr.)

protokolant: p.o. protokolanta sądowego Anna Tarasiuk

przy udziale prokuratora Wojciecha Groszyka

po rozpoznaniu dnia 8 stycznia 2018 r.

sprawy C. S. syna A. i M., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 20 marca 2017 r. sygn. akt VIII K 417/14

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za drugą instancję, wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

SSO Beata Tymoszków SSO Remigiusz Pawłowski SSR del. Justyna Dołhy

Sygn. akt VI Ka 732/17

UZASADNIENIE

C. S. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 1 sierpnia 2012 roku, w punkcie Obsługi Klienta przy ul. (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 30.000 złotych z tytułu zawarcia umowy kredytu gotówkowego, poprzez wprowadzenie w błąd pracowników (...) Bank S.A. co do zdolności kredytowej, po uprzednim przedłożeniu podrobionego zaświadczenia o wysokości zarobków w firmie (...), (...) M., ul. (...), dotyczącego okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego kredytu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną decyzję kredytową, tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

2. w dniu 2 sierpnia 2012 roku, w Oddziale (...) Bank (...) S.A. przy ul. (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 19.288,62 złotych z tytułu zawarcia umowy kredytu gotówkowego, poprzez wprowadzenie w błąd pracowników (...) Bank (...) S.A. co do zdolności kredytowej, po uprzednim przedłożeniu pisemnego nierzetelnego oświadczenia o osiągnięciu zarobków miesięcznych w kwocie 3 912,61 zł netto w firmie (...), (...) M., ul. (...), dotyczącego okoliczności

o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego kredytu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną decyzję kredytową, tj. o czyn z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 20 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 417/14 oskarżony C. S. został uznany za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 1 i 2, przy czym Sąd uznał, że zostały one popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w ciągu przestępstw i zakwalifikował je z art. 297 § 1 kk. Na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 37 a kk Sąd wymierzył oskarżonemu karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zarzucając naruszenie przez Sąd art. 4 kpk w zw. z art. 7 kpk polegające na dokonaniu dowolnej i wybiórczej oceny zebranego materiału dowodowego w zakresie oceny okoliczności dotyczących wymiaru kary, co skutkowało wymierzeniem kary nadmiernie surowej i rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca, w oparciu o art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 i 2 kpk wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym ewentualnie kary łagodniejszej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w sprawie czyniąc ustalenia faktyczne na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, ocenionego w sposób wszechstronny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Brak jest zatem podstaw do zakwestionowania wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary wywiedziony przez obrońcę na podstawie art. 438 pkt 4 kpk jest zasadny wtedy, gdy kara wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru określonych w art. 53–56 kk. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 II KK 156/17).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadny tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy jakoby Sąd Rejonowy zbyt dużą rangę nadał okoliczności obciążającej w postaci uprzedniej karalności oskarżonego, a nie wziął pod uwagę w wystarczającym zakresie okoliczności łagodzących takich jak fakt, że oskarżony zmienił styl życia, założył rodzinę, od wielu lat nie wchodzi w konflikt z prawem, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił okoliczności zdarzenia, co przemawia za wymierzeniem oskarżonemu kary łagodniejszej, jak i za wymierzeniem łagodniejszej kary przemawia przebieg i okoliczności zdarzenia oraz postawa oskarżonego, który był nakłaniany do popełnienia czynu zabronionego i próbował wycofać się z realizowanych działań.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji słusznie wskazał zarówno okoliczności obciążające oskarżonego jak i przemawiające na jego korzyść. Odnosząc się do zarzutów stawianych przez autora apelacji, uznać należy, że Sąd Rejonowy, jak wynika z pisemnych motywów wyroku, wymierzając karę miał na uwadze zarówno uprzednią karalność oskarżonego jak i popełnienie przez niego przestępstw w formie stadialnej usiłowania, a więc przez to brak realnej szkody, wziął również pod uwagę przyznanie się przez oskarżonego do winy oraz wyrażenie żalu i skruchy jak i podjęcie przez oskarżonego z własnej woli działań kompensacyjnych poprzez zapłatę zadośćuczynienia na konto banku. Trzeba również podzielić w pełni powołane przez Sąd Rejonowy argumenty dotyczące stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów. Ocenę okoliczności dotyczących wymiaru kary dokonaną przez Sąd I instancji należy zatem uznać za trafną. Prawidłowe zastosowanie przez Sąd I instancji dyrektyw wymiaru kary znalazło swe odzwierciedlenie w zastosowaniu przez Sąd art. 37a kk i wymierzeniu oskarżonemu kary wolnościowej roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Nie można przy tym tracić z pola widzenia faktu, że oskarżony skazany został za dwa przestępstwa popełnione w warunkach ciągu przestępstw, wymierzenie więc kary zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji stałoby w sprzeczności ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i zdecydowanie w sprzeczności z dyrektywami wymiaru kary.

Za nietrafne należy uznać argumenty obrońcy jakoby fakt, że oskarżony obecnie pracuje i będzie miał problemy z połączeniem pracy zawodowej z odbyciem kary ograniczenia wolności miał wpływ na ocenę w zakresie zasadności wymierzonej oskarżonemu kary ograniczenia wolności. Należy zauważyć, że praca zawodowa nie uniemożliwia oskarżonemu odbycia kary ograniczenia wolności zaś życiowe trudności z tym związane są typowymi następstwami związanymi z wykonywaniem tej kary jak i każdej innej, z odbywaniem kar związane są bowiem pewne konsekwencje i następstwa ich dolegliwości, czy to w sferze zawodowej, czy rodzinnej.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż kara wymierzona oskarżonemu wyraża prawidłową ocenę stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jak i pozostałych okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk i w realiach tej sprawy nie jest to kara rażąco surowa. Wbrew twierdzeniom skarżącego, uznać należy, że Sąd Rejonowy karę ukształtował w sposób bezsprzecznie umiarkowany.

Uwzględniając sytuację materialną oskarżonego, który uzyskuje niewielkie dochody Sąd zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSO Remigiusz Pawłowski SSO Beata Tymoszwów SSR del. Justyna Dołhy